

МАРИЯ ИЛИЕВА
НЕБЕТО ПРЕГЪРНА

chitanka.info

Натезаха от мъка
крилата на птиците,
в очите им дъжд заваля.
Нависоко летяха,
но сили не стигнаха.
Сивият облак ниско пълзи...
Коренът му драска
на полето по тръните.
Мокри са те, и са сиви.
Мечтите увиснаха,
без сила, пречупени.
Тополите остри, сякаш ками
пронизоха хладно
крилата на полета.
Замириса на хлад и сиви мъгли.
Дърветата драскаха вятъра.
С вятър се носят,
бездомни и скитащи,
птици покой не намират...
И нямат гнезда.
В броеница накъсана,
превърщат се в ято.
Небето е тежко...
Мълчи.
А мечтаеха дъх и на пролет
и сини цветя.
Все още припляскват
с крилата по въздуха,
пълен на слънцето
със последни лъчи.
Ято от птици, не чакащо пролет...
Отлитат над мен, чувам плача,
на крилете, от вятър прекършени.
Опустяха поля,
във които се смеех и тичах

свободна.
Притихнал е залезът,
гаснещ в зениците.
Небето презърна
мъртвите свои деца!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.